

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: פינחס בן-עמי

פְּרֶשֶׁת וִיקְרָא

מכונות יקרות בבית המקדש

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

מכונות יקרות בבית המקדש

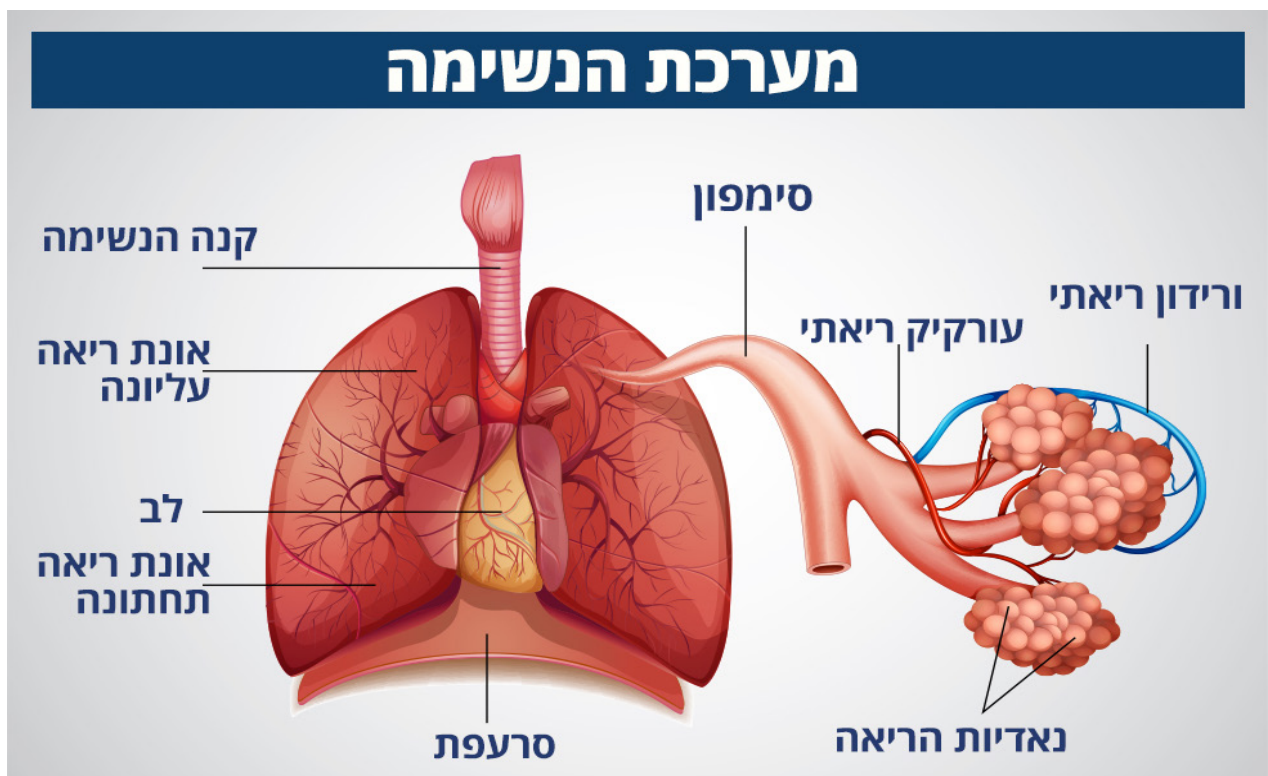
קרית ספר, תלמוד תורה הודו להשם כי טוב, כתה ה'

הרב ישראלוביץ מלמד שיעור נפלאות הבורא \ מדעים

"אצל כולנו בפנים" אמר הר' ישראלוביץ כשהוא מצביע אל עבר כל התלמידים, "ישנם שתי מכונות יקרות ביותר שמחיות אותנו - קוראים להן ריאות. ובמידה ואינכם מאמינים לי כמה ערך וחשיבות יש למכונות אלו, השם מלמד אותנו שיעור גדול מאד עם וירוס הקורונה הזה שלאחרונה כולנו נהיינו כה מודעים אליו.

"ילדים, אני בטוח שאתם כולכם יודעים שהרבה אנשים שנדבקו בוורוס סובלים מאד ב'ריאות', וחלקם אף מתקשים לנשום. כשהם מובהלים אל ביה"ח ע"י רכב ההצלה מחברים אותם אל מכונת ההנשמה המכונה 'ונטילטור' שעוזרת לריאות להתחיל לעבוד מחדש. זו מכונה יקרה מאד - שבמקרה הטוב עולה 50,000 דולר.

"אך ללא ריאות פועלות אף אחד לא יכול לחיות, אז זה בעצם אפילו זול.

"והאמת היא," המשיך הרב ישראלוביץ תוך כדי שמשרטט ציור של ריאות על הלוח, "הריאות עולות בערכן במיליונים על מכשיר הונטילטור. יש להן הרבה יותר תפקידים ופונקציות! יש להם סמפון וסמפונות ונימים שחוברים כולם לעבודה יחדיו בכדי לקיים את נשימתנו.

"הריאות מחיות את כל הגוף שלנו בכל רגע ביום על ידי הכנסת החמצן שהדם שלנו צריך והוצאת הפחמן הדו חמצני המסכן את גופנו. ואף אם נשב כאן בשיעור מדעים במשך כל השנה ונדבר על הריאות, לא נוכל להגיע לשבריר מהנס העצום הזה של שתי מכוונות הנשמה אלו שאנו כה נהנים מהם בכל רגע בחיינו!

"ברגע זה אתם, תלמידי היקרים, נושמים כעשרים נשימות לדקה. הגמרא אומרת שכל נשימה היא כל כך יקרה עד שעלינו לומר את כל ההלל להשם עבור כל נשימה. התוכלו לדמיין זאת?! את כל ההלל על כל נשימה!!!

"זה כל כך חשוב עבור כל אחד מאתנו להעריך את המתנה הזו שהשם נותן לנו. זה עצוב שלפעמים ווירוסים מסוכנים הם אלו שמזכירים לנו את ערך הריאות שלנו, אך לפחות נשתמש בתזכורת בכדי להודות להשם ככל האפשר."

"למעשה, זה די מעניין איך שהרב ישראלוביץ מתאר את חלקי גופנו, "לחש יהודה לחברו אבי. "הלוואי שבאמת היינו יכולים כל השנה ללמוד על הריאות שלנו. זה ודאי יותר מרתק משיעור חשבון, זה ברור."

"טוב" אמר אבי. "אתה זוכר מה המנהל שלנו, הרב שפירא, אמר לנו בתחילת השנה? הוא אמר שהרב ישראלוביץ הינו תלמיד של הרב אביגדור מילר זצ"ל, והרב מילר אמר לו להשתמש בהזדמנות שלו כמורה לנפלאות הבורא ן מדעים, בכדי ללמד את התלמידים שלו להעריך את הגוף הנפלא שנתן לנו השם."

אבל תוך כדי שאבי דיבר, יהודה כבר התחיל לחלום בהקיץ. הוא חשב על איך הוא יכול באמת להראות הערכה להשם על המתנה הזו של הריאות. "אם כל נשימה ונשימה מהווה כזה נס שהשם עושה בעבורי", חשב יהודה, "איך אני אוכל אי פעם להודות להשם על כל הניסים שהוא עושה בשבילי כל יום? הרב ישראלוביץ אמר שאנחנו נושמים בערך עשרים פעמים לדקה - וזה אומר

שאנחנו נושמים יותר מאלף נשימות בכל שעה! זה כמעט 30,000 נשימות ביום! זה יקח לי אין סוף זמן לומר הלל!! 30,000 פעמים!"

"יהודה, הזדרז" אמר הרב ישראלוביץ "כל הכתה כבר חגורה במכונת הזמן ואתה יושב כאן והוזה בהקיץ! בא כבר!"

"אתה לא רוצה להפסיד את הטיוול שלנו! אנחנו הולכים לבקר בבית המקדש המקום בו אנו עומדים לסיים את השיעור שלנו אודות המכונה הנפלאה הנקראת גוף האדם".

"בית המקדש בשביל שיעור מדעים!?" חשב יהודה לעצמו. "זה לא נשמע בכלל הגיוני, בית המקדש הוא המקום אולי לשיעור פרשת השבוע, לא לשיעור מדעים וביולוגיה!"

אך מכיון שזה תמיד מהנה יותר לנסוע במכונת זמן מאשר לשבת בכתה, יהודה מיהר בעקבות הרב ישראלוביץ החוצה, לחצר, שם כל הכתה חיכתה להמראה. הם שתיהם טיפסו לתוך מכונת הזמן של תורת אביגדור וסגרו את הדלת מאחוריהם.

הר הבית, ירושלים

"הרב ישראלוביץ?" לחש יהודה תוך כדי שהוא מתכופף מאחורי שער ניקנור שהוביל לתוך העזרה. "מהו הדבר הגדול והאדום שהכהן סוחר שם בעלית המזבח?"

"אתה כנראה לא הסתכלת על השרטוט שאני חילקתי עם שיעורי הבית בשיעור שעבר. אלו הם הריאות וקנה הנשימה של קרבן התמיד, ואתה יכול לראות את הכהן בודק אותם בזמן שהוא צועד במעלה המזבח. אתה יודע מה הוא עושה? הוא חושב על המתנה המדהימה של הריאות שהשם נתן לו, לאשתו וילדיו.

"כאשר אנו מביאים את אברי הקורבן השונים למזבח, עלינו להשתמש בהזדמנות בכדי לבטא את הכרת הטוב שלנו אל השם עבור כל איבר ואיבר שהשם נתן לנו. בגלל שבאמת הדרך היחידה להראות להשם את הוקרתינו

העמוקה למתנות הנפלאות של הריאות שהשם נתן לנו היא להחזיר אותם חזרה להשם - להציע את הריאות שלנו למזבח להשם.

”מה?!” אמר יהודה קצת מידי בקול.

”ששש...!” ענה הרב ישראלוביץ. ”אסור שהכהנים ישמעו אותנו! אם הם ישימו לב אלינו, נאלץ להפסיק את הטיול הכיתתי ולחזור לקרית ספר ולשנת תש”פ...”

”סליחה. אבל להציע להחזיר את הריאות שלנו?! הלא אי אפשר לחיות בלעדיהם!”

”בדיוק, יהודה! ולכן נתינת הריאות שלנו להשם היתה יכולה להיות הדרך הטובה ביותר להראות לו שאנחנו מבינים איך החיים שלנו תלויים בו באופן מוחלט. אלא מה, אנו ברי מזל שהשם אוהב אותנו מידי בכדי לנסותנו ולבקש מאתנו לעשות זאת. הוא רוצה שנהיה בריאים ושנחיה 120 שנה - לפחות! אז במקום זאת הוא אומר לנו להביא בהמה לבית המקדש ולהקריב אותה.

”זו הסיבה למצווה הקיימת בפרשת ויקרא לשחוט את הקרבן לחתיכות - את הרגליים, הראש והכבד, את הריאות והלב והקנה והטחול - את כלם הפרידו והקריבו על האש בנפרד. עלינו להכיר טובה עבור כל פרט ופרט שנתן לנו השם.

”וזהו המסר העצום מהקורבנות. הכהן שסחב את הריאות, ובעלי הכבשה שהביט מהצד, חשבו כל אחד לעצמו: 'כמה בר-מזל אנכי שהשם נתן לי ריאות בריאות לנשום ולנשוף במשך כל היום, ריאות שמחיות אותי בכל רגע. ואני כה מאושר שהשם לא דורש ממני יותר מאשר פשוט לומר לו תודה בכל יום עבור המתנות ונותן לי לשמור אותן לעצמי...'”

”טוב, תלמידים.” אמר הרב ישראלוביץ, מנפנף אלינו בידיו. ”עלינו להתחיל לחזור חזרה עכשיו לכיוון מכונת הזמן, אני רואה קבוצה גדולה של נזירים נכנסים כעת אל בית המקדש להביא את הקרבנות שלהם כך שהולך להיות כאן די עמוס. תצעדו אחרי אל מחוץ להר הבית ונעלה על מכונת הזמן. בינתיים,

אבקש מכולכם להסתכל היטב סביבכם. זו עלולה להיות הפעם האחרונה שתראו את בית המקדש עד בא המשיח."

בחזרה בקרית ספר, ג' ניסן התש"פ

כלם תקועים בבתיהם ויהודה ואביו מנסים לסיים את מסכת התמיד כזכות לכל חולי ישראל.

"טוב, יהודה", אמר מר אקרמן. "בוא נמשיך מהיכן שהפסקנו אתמול בפרק ד', משנה ג'. תתחיל לקרא".

"נמצא כולן עומדין בשורה והאברים בידם - כל הכהנים עמדו בשורה עם כל חלקי הקרבן בידיהם, ממתנינים לתורם לצעוד במעלה המזבח ולהניח את חלק הקרבן שהחזיקו על אש המזבח כמתנה להשם".

"הסבר מצוין, יהודה. זה רק שבועיים שאנו לומדים יחד משניות ואתה כבר קורא הרבה יותר טוב. חלק זה של המשנה מספר לנו שכל כהן החזיק חלק אחר של הקרבן. עוד מעט נראה שהיו עשרים ושתיים כהנים שעמדו בשורה. אחד החזיק את הראש, אחד את כפות הרגליים, אחד את הכליות, אחד את הריאות, אחד את הקיבה וכן הלאה והלאה".

"יהודה, התוכל לנחש", שאל אדון אקרמן, "מה היתה הסיבה שהקרבן נחתך לכל כך הרבה חלקים אם בין כה וכה את כולם היו אמורים להקריב על המזבח?"

"אני חושב שאני יודע", אמר יהודה. "זה בגלל שהשם מצפה מאתנו ללמוד על כל פרט של הגוף שלנו בכדי שנוכל להעריך אותם. לא ניתן רק לומר: 'תודה לך השם על הגוף הנפלא', ולהרגיש שבכך הודינו להשם מספיק. עלינו ללמוד כמה תועלת וטוב יש בכך שיש לנו ריאות. וכן עלינו להעריך את העובדה שיש לנו כליות פועלות כהלכה וכבד וקיבה".

"רק על הנס של הקיבה ביכולתנו להודות להשם לעולמי עד ולא לסיים".

"לפני מספר שבועות, למדנו בשיעור נפלאות הבורא שהקיבה היא נס. מכיון שבתוך הקיבה ישנה חומצה חזקה מאד, חומצת המימן כלורי וחומצה זו מפרקת את האוכל שאנו אוכלים לכל הוויטמינים והתזונה לו גופנו זקוק. זו חומצה כל כך חזקה שהיא מפרקת את כל מה שאנו אוכלים - פיצה, תפוחים, צ'ולנט. היא יכולה לעכל כל דבר!"

”אך המורה שלנו שאל אותנו שאלה טובה. הוא שאל: מדוע החומצה אינה מפרקת את הקיבה עצמה? אם החומצה בקיבה יכולה לפרק בשר שאנו אוכלים, קיבה של חיה, מדוע היא אינה מפרקת את הקיבה שלנו בעצמה?

”והתשובה היא שזהו אחד ממיליוני הניסים הקיימים בגופנו. השם יצר את הקיבה שלנו עם ציפוי מיוחד - קרום חזק המגן עליו מפני החומצה. והאמת היא שאם היינו טובלים את האצבע שלנו בתוך חומצה זו, האצבע היתה נכווית. ובפועל, החומצה מפרקת את כל האוכל הקשה, אך הקיבה אינה נכווית!

”אז בזמן שהכהן סחב את הקיבה במעלה המזבח, הוא חשב על זה. והבעלים של הקרבן חשב על אותו הדבר כאשר הביט במתרחש. ובדרך זו, כשאדם הביא קרבן, הוא נהיה בן אדם חדש לגמרי מכיוון שלמד איך להעריך את הפרטים של הגוף שהשם נתן לו לשימוש בכל דקה של החיים.”

”יהודה, אמר אדון אקרמן. ”זה היה הסבר מיוחד! זה ממש נשמע שכעת חזרת מטיול לבית המקדש וחווית זאת בעיניך ממש! איפה למדת את כל זה?!”

”טוב, אבא” אמר יהודה, ”זה סיפור די ארוך - ואני לא כל כך בטוח שתאמין לי...”

מאחלים לכולם שבת שמחה ובריאה!